

BOLSJEVIK

MEDLEMSBLAD FOR SUF (M-L) 5/71

LEDER:

KAMPEN FOR SEIERRIKE SOMMERLEIRE ER HOVEDOPPGAVA I JULI!

Kamerater!

Om kort tid går startskuddet for Rød Frontleirene, som forbundet og MLG har tatt initiativet til. Allerede nå er det klart at antallet deltakere blir *kraftig* økt fra i fjor. Det er et uttrykk for den store framgangen ml-bevegelsen har hatt det siste året. Men det er ingen grunn til å bli sjøltilfredse. Vi vet at om mobiliseringsarbeidet intensiveres i de ukene som er igjen, kan ennå mange hundre til trekkes med på leirene og på den måten styrke både seg sjøl og hele den revolusjonære bevegelsen.

Hvorfor er sommerleirene så viktige?

Sommerleirene hever entusiasmen og forståelsen for det revolusjonære arbeidet.

På leirene samles et stort antall medlemmer, sympatisører og andre progressive til felles ideologiske studier, politiske diskusjoner, praktisk arbeid og organisering av leiren, prop/agit-arbeid i distriktet, idrettslige og kulturelle aktiviteter osv. All denne virksomheten organiseres på grunnlag av den demokratiske sentralismen, og gir oss marxist-leninister uvurderlig erfaring i å organisere *mange* folk, samtidig som medlemmer, sympatisører og andre progressive sveises tett sammen. Alle kamerater som har deltatt på tidligere leire kan bekrefte at entusiasmen og grepet om våre **viktigste** oppgaver er blitt kraftig styrka gjennom sommerleirene.

Sommerleire – et viktig ledd i korrigeringsbevegelsen.

I fjor var brennpunktet i korrigeringsbevegelsen tendensene til *klikkvesen*, til at »kommunistene bare kjente kommunister». Sommerleirene betydde startskuddet for kampen mot klikkvesen. Gjennom *kamp* for ei riktig praktisering av masselinja på leirene, gjennom sunn og riktig kritikk fra mange sympatisører, ble forståelsen for at klikkvesenet representerte reaksjonær ideologi rotfesta blant deltakerne. På den måten kunne vi raskt i løpet av høsten i *hovedsak* kjempe ned klikkvesenet.

I dag er brennpunktet for kampen mellom de to linjene de sekteriske, byråkratiske tendensene. Forbundet har stilt parolene om å gå djupt ut i ungdomsmassene for å omdanne SUF(m-l) til et virkelig kommunistisk *ungdoms*forbund. Arbeidet i de breie ungdomsmassene krever utvilsomt mye av oss når det gjelder både å videreutvikle en revolusjonær politikk for ungdommen og å utvikle kampformer og arbeidsstil som gjør det lett å nå ut i massene. Jo flere revolusjonære og progressive ungdommer som mobiliseres til sommerleirene, jo mer kan vi *lære* for vårt videre arbeid.

Videre vil vi på leirene diskutere det som blir det viktigste korrigerings*stiltaket* i forbundet tidlig i høst, nemlig *omorganisering* av hele forbundet til *celler* på skoler, i boligstrøk og andre steder, ut fra prinsippet om *organisering for kamp*.

Leirene skal behandle spørsmål av grunnleggende betydning for hele ml-bevegelsen.

Som kameratene vil se av programmet, vil det bli diskutert sentrale spørsmål på leirene. Oppsvinget i kampen mot EEC og dyrtid stiller oss overfor nye, store oppgaver. Mulighetene er tilstede for virkelig stor og rask framgang i klassekampen og for oss, dersom hele ml-bevegelsen på en kraftfull og enhetlig måte kaster seg ut i kampen og spiller en ledende rolle. Den ideologiske kampen mot feilaktige synsmåter i ml-bevegelsen vil utvilsomt gå kraftig fram og mobilisere et stort antall nye kamerater gjennom de politiske diskusjonene på sommerleirene.

Mobiliseringa er ikke slutt!

Kamerater. Vi har pekt på en del av sommerleirenes betydning. Og vi er sikre på at medlemmene og sympatisørene som får anledning til å lese og diskutere denne lederen, vil forstå leirenes betydning og gjøre sitt for at flest mulig kan delta. Men da er det også viktig å skjønne hva det betyr at leirene har Rød Front-karakter. Det betyr at vi skal

ANTI- IMPERIALISTISK :

I lederen »Et program for den anti-imperialistiske kampen» som sto i Folkets Dagblad, Røde Fane og Frigjøringshærens Dagblad 20. mai 1971 heter det:

»I dag er Indo-Kina det viktigste brennpunktet for kampen som verdens folk fører mot USA-imperialismen.

Hvordan kan vi mobilisere til sommerleiren ?

De fleste kamerater skjønner hva sommerleiren betyr for utvikling av ml-bevegelsen. Hver eneste leir har betydd et stort sprang framover og gitt verdifull inspirasjon og lærerike erfaringer for alle enhetene. Men like fullt var det liberalisme, lite mobilisering av medlemmer og sympatisører til forrige leir. Hvordan kan vi rette opp dette?

I laget vårt diskuterte vi tidlig hvordan vi kunne legge opp en *langsiktig plan* for mobiliseringsarbeidet, og ut fra det sette i verk endel tiltak for å fremme dette. Vi måtte vise i *praksis* hva en sånn form for politisk arbeid betyr. Mange av våre sympatisører og venner visste lite om hva en rød-front-leir betydde konkret for dem, hvordan de kunne binde dette sammen med arbeidet på sitt område.

På det tidspunktet sto vi oppe i hardt arbeid med anti-EEC-aktiviteten, videre hadde FNL-gruppa hatt god framgang. Vi diskuterte dette i samband med sommerleir-mobiliseringa og våre problemer. Vi fant ut at et anti-imperialistisk seminar kunne tjene den langsiktige planen og løse mange av problemene våre.

På seminaret diskuterte vi innholdet og oppbygging av en enhetsfront, og hva dette konkret vil si for vårt arbeid. Gjennom smågruppediskusjoner fikk vi nye impulser, fikk høre om andres problemer og hvordan disse ble løst. Det praktiske arbeidet ble fordelt, og alle organiseringsspørsmål løste vi i fellesskap.

Resultatet ble positivt. Det politiske nivået var høyna betraktelig, vi hadde løst mange politiske vanskeligheter i den daglige kampen, og hadde vist hva en samling av progressive betydde for arbeidet. Innstillinga til sommerleiren ble vesentlig endra, det var mye lettere enn før å propagandere for Rød Front-leiren. Nå hadde vi sett sjøl hvilken styrke sånne seminarer hadde for framgang i arbeidet; at vi løste problemene ved å mobilisere stadig flere folk til kritikk og diskusjon av den politiske linja. Sjølsagt fins det mange andre metoder å benytte, men hovedsaken er at vi er dristige, og at vi motiverer våre medlemmer og sympatisører på en god måte. Det er ikke nok å bare ymte fram på hvor »bra og fin» sommenleiren er og kanskje gi opp etter et par forsøk. Hovedsaken er å *vise* hva leiren konkret betyr for hver kamerat.

Det er ennå en stund til Rød Front-leirene. Vi må derfor satse for fullt i tida som kommer, og la leirene bli en virkelig mønstring av ml-bevegelsen og dens sympatisører og venner.

arbeide for å trekke *mange* progressive utover de nære sympatisørenes rekke med. Tendenser til å drøfte mobiliseringa ut fra den samme målsettinga som i fjor, er et uttrykk for konservativ tenkning og må raskt renskes vekk. Vi oppfordrer alle

»Verdens folk, aggressorene og alle

Den revolusjonære situasjonen i dette området har gjennomgått en djupptrengende endring i året som har gått. Som en følge av USA-imperialismens utviding av krigen i heile Indo-Kina er slagmarka smelta sammen til ett, og en ny situasjon har oppstått der 50 millioner indo-kinesere er forenet i kampen. De rasende flammene fra det kambodsjanske folkets krig mot USA's angrep og for nasjonal sjølstendighet sprer seg raskt. Det vietnamesiske og laotiske folket herder seg i folkekrig og vokser stadig sterkere under kampens gang. Den store seieren på hovedvei 9 har vunnet anerkjennelse over heile verden. Nixon-regjeringa har havnet i en hengemyr og kommer ikke lenger. Dens strategiske planer har mislykkes fullstendig. Den store seieren som folkene i de tre indo-kinesiske landa har vunnet, betyr for folkene i små land en stor inspirasjon til revolusjonær kampvilje mot aggresjon fra store land, og gir en kraftig impuls til folkenes kamp mot USA-imperialismen over heile verden.»

Solkoms landsmøte slo fast i en uttalelse om hovedoppgaven for det kommende året:

»Enheten mellom de indo-kinesiske folkene har fått virkninger langt utover Indo-Kinas grenser. Inspirert av de indo-kinesiske folkenes framgang og resolute motstand har stadig flere folk tatt opp kampen mot USA-imperialismen. Ikke minst i USA sjøl, hvor motstanden mot krigen aldri har vært kraftigere enn nå. Også i det norske folket har motstanden mot USA-imperialismens aggresjonskrig økt.

Det typiske i situasjonen er en økende isolering av USA-imperialismen og deres forskjellige medhjelpere, og en mer militant enhet og solidaritet mellom alle verdens folk. Sett under ett er det *folkene* som er på offensiven, mens imperialistene høster nederlag på nederlag. Denne tendensen viser ingen tegn til stagnasjon, men ser bare ut til å gå raskere framover.

I Indo-Kina står USA-imperialistene overfor et veiskille. Enten må de opptrappe krigen ytterligere, eller de må trekke seg fullstendig ut. Å opptrappe krigen vil si å invadere DRV eller gjøre bruk av taktiske atomvåpen. Å trekke seg ut betyr total og betingelsesløs uttrekking, det betyr å overlate løsningen av de indo-kinesiske folkenes anliggender til dem sjøl, uten innblanding av noen art. Nixon prøver desperat å vri seg ut av dette dilemmaet. På den ene sida snakker han høyt om 'tilbaketrekking', på den andre sida trapper han opp bombinga, giftsprøytinga og bruken av utenlandske leietropper. I denne situasjonen spiller protestbevegelsene i alle land en stor rolle, for å avsløre USA's fortsatte aggresjon og umuliggjøre nye opptrappinger. Det er derfor vår oppgave å *forene alle deler av folket i Norge, organisasjoner, partier og enkeltpersoner, rundt kravet: USA ut av Indo-Kina, øyeblikkelig og uten vilkår!* Dette er i samsvar med situasjonen i verden og i Norge, med de indo-kinesiske og det norske folkets interesser i kampen mot USA-imperialismen.

I kampen for å føre dette kravet ut i en praktisk politisk linje fra såvel den norske regjeringas side som de forskjellige

grunnorganisasjoner, medlemmer og sympatisører til på nytt å drøfte arbeidet fram til sommerleirene, med sikte på å starte en *kampanje* som i juli skal gjennomsyre alt annet arbeid. Mye kan ennå gjøres — mobiliseringa er ikke slutt før den dagen leiren begynner!

foren dere og bekjemp de amerikanske deres lakeier» (Mao Tsetung, 20. mai 1970)

organisasjoner og partier som vi henvender oss til, inntar Vietnam-opinionens 10 krav til regjeringa en viktig rolle. Ved å reise disse krava og skape oppslutning om dem i folket tar vi nye steg på veien med konkret solidaritet og støtte til de indo-kinesiske folkene, isolerer USA-imperialistene og deres forskjellige propagandister her i landet og bringer enheten i det norske folkets anti-imperialistiske kamp opp på par med motstanden mot USA-imperialistenes aggresjonskrig økt, nye og høyere nivåer. Vi må ikke sky noen anstrengelser for å forene flest mulig bak disse krava.»

Arbeidet til høsten vil derfor konsentrere seg om kravet USA ut av Indo-Kina, et krav den overveiende delen av det norske folket støtter. Med å ta utgangspunkt i anerkjennelsen av DRV vil Vietnam-uka bli arrangert samtidig med utenriksdebatten i Stortinget. Fram til denne tida, og framfor alt i sjølve Vietnam-uka, vil oppgaven vår være å organisere, mobilisere og aktivisere den progressive vietnam-opinionen bak parolene:

Støtt anerkjennelsen av DRV!

USA ut av Indo-Kina!

Metodene vil være demonstrasjoner og opinionsmøter med flest mulig organisasjoner, salg av »For Vietnam» og

spredning av løpesedler og plakater og innsamling av penger til Frigjøringsfondet (GIRO 20 50 32) på bøsser og lister.

I tillegg vil en viktig oppgave være å få flest mulig organisasjoner, politiske, bedrifts-, faglige, husmor- osv. til å slutte opp om 10 punkts-kravene som streker opp ei progressiv linje for regjeringa å føre med utgangspunkt i at den anerkjenner DRV.

Disse krava har kommet i stand etter initiativ fra Solkom og drøfting med SF, SFU, Unge Venstre, SUF(m-l) og flere.

»Den internasjonale enhetsfronten mot USA-imperialismen er ett viktig våpen for verdens folk for å beseire USA-imperialismen og alle dens medløpere: For fullstendig å beseire USA-imperialismen bør vi ytterligere utvide og styrke den internasjonale enhetsfronten mot USA-imperialismen, forene oss i største utstrekning med alle krefter som kan forenes, mobilisere fullt ut alle positive faktorer som finnes for kampen mot USA-imperialismen og å isolere og slå mot hovedfienden på det ytterste for å støtte opp om den kampen som folk over heile verden fører mot USA-imperialismen og alle dens lakeier og føre den opp på et nytt nivå.»

Lederen i Folkets Dagblad

Ti krav fra Vietnamopinionen til regjeringa

Den siste tidens utvikling av krigen i Indo-Kina står i skarp kontrast til de løfter om fred og nedtrapping Nixon kom med før siste presidentvalg i USA og som han stadig gjentar. Under president Nixon har USA gått inn i Kambodsja, gjenopptatt bombeangrepene mot Nord-Vietnam, og aktivt støttet Saigon-juntaens invasjon i Laos. Som en følge av dette har det militære og politiske fellesskapet mellom folkene i Nord- og Sør-Vietnam, Laos og Kambodsja blitt styrket og utbygd.

Nixons politikk er »vietnamisering», som betyr økte leiehærer som svar på den amerikanske troppereduksjon, ombing, bruk av kjemiske ødeleggingsmidler og tvangskonsentrasjon av befolkningen. I denne politikken støtter han seg til det korrupte diktatur-regimet i Saigon.

Men denne politikken møter økt motstand. Ikke bare i Indo-Kina, men også i resten av verden og USA selv, hvor det er folket som må betale for imperialistenes krig gjennom økte leveomkostninger og ved å miste sine sønner. Krigen er ikke noe feilgrep, men en følge av at amerikanske næringslivsinteresser i forening med USA's politiske og militære elite ønsker å opprettholde og styrke sin kontroll over området. Det er de store monopolselskapenes og Pentagons/Washingtons krig, ikke det amerikanske folkets.

Utviklingen i krigen har overbevist flere og flere om at folkene i Indo-Kina fører en rettferdig kamp som krever vår solidariske støtte. Derfor må vi sammen med folk over hele verden reise kravet: USA ut av Indo-Kina, øyeblikkelig og uten vilkår! Bare fullstendig amerikansk tilbaketrekking kan løse de indo-kinesiske folks problemer og forhindre ytterligere lidelser.

Bratteli-regjeringens løfter om å anerkjenne DRV er et tegn på at kreftene som støtter USA-imperialistenes krig blir stadig mer isolerte og markerer en endring i norsk offisiell politikk.

Vi hilser regjeringens løfte om anerkjennelse med glede,

og ser det som en klar politisk handling som forplikter regjeringen til en videre handlingsrettet konsekvent solidaritetspolitikk. Vi vil stille opp følgende 10 krav til en slik politikk:

Regjeringen må

1. Anerkjenne den Demokratiske Republikken Vietnam (DRV) nå!
2. Klart fordømme og ta avstand fra USA-imperialistenes angrepskrig i Indo-Kina.
3. Støtte Republikken Sør-Vietnams Provisoriske Revolusjonære Regjering (PRR's) 8-punkts forslag for fred. Kreve at USA går med på å sette en endelig tidsplan for fullstendig og betingelsesløs tilbaketrekking av USA-tropper og USA-allierte tropper i samsvar med PRR's forslag.
4. Ikke tillate at norske interessegrupper bistår og profiterer på den amerikanske krigføringen i Indo-Kina, f. eks. i form av transport av krigsmateriell og annet gods som er nødvendig for krigføringen.
5. Stanse all økonomisk og teknisk bistand til Ky/Thieu-regimet i Sør-Vietnam. Slik bistand ytes i dag gjennom den asiatiske utviklingsbanken og enkelte FN-organisasjoner og går bl. a. til Saigon-juntaens pasifiseringsprogram.
6. Snarest bryte alle forbindelser med Saigon-regimet.
7. Snarest gå til folkerettslig anerkjennelse av PRR og søke opprettet diplomatiske forbindelser.
8. Umiddelbart ta skritt for å yte økonomisk og teknisk bistand til DRV og PRR, uten betingelser og i samsvar med PRR's og DRV's ønsker. Slike hjelpetiltak må ikke utsettes til krigen er slutt.
9. Innvilge Vietnamkriksnektene politisk asyl i Norge.
10. Sette en stopper for all NATO-overvåking som NATO-øvelsen »Good Heart» viste, av politiske organisasjoner, bedrifter og skoler og andre som arbeider for at USA skal trekke seg ut av Indo-Kina.

Fellesuttalelse Solkom/SUF(m-l)

Situasjonen i de indo-kinesiske folkenes frigjøringskamp er i dag svært god. USA's og Saigon-marionettens overfall på den uavhengige nasjonen Laos i februar endte med fullstendig nederlag for Nixons »vietnamiseringspolitikk».

For all verdens folk står det klart at USA-imperialismens nederlag i Indo-Kina er uunngåelig. Vietnams, Kambodsjas og Laos folk fører en rettferdig kamp som vinner stadig større og større framgang.

USA-imperialismen begrenser seg ikke bare til Indo-Kina. Folk i alle deler av verden kjenner den amerikanske monopolkapitals higen etter verdenshegemoni på kroppen. Sørøst-Asia, Midt-Østen, Afrika, Latin-Amerika og Vest-Europa er alle områder utsatt for amerikansk monopolkapitals militære, økonomiske, kulturelle og politiske ekspansjon.

Men der imperialismen farer fram, blir den også møtt av økt motstand. I dag er USA-imperialismen på retur. Nederlagene i Vietnam, den stadig økende motstanden i det amerikanske folket og i verdensopinionen tvinger USA inn i en allianse med alle verdens reaksjonære og aggressive krefter. Dette er innholdet i Nixon-doktrinen, som USA's nåværende ledere håper de kan løse sine vanskeligheter med. Deres allierte er Japan og Vest-Tyskland, dessuten marionetter og leiehærer der slike kan stables på beina. USA-imperialismen er de indo-kinesiske folkenes hovedfiende. Men Sovjet-lederne har også imperialistiske interesser i Indo-Kina, interesser de forsøker å ivareta bl. a. ved å støtte juntaen i Pnom Penh i Kambodsja. Sosialimperialistene har ved sin hestehandel med USA om å dele verden mellom seg, stilt seg på imperialistenes side mot verdens folk.

Brennpunktet i kampen mot imperialismen er Indo-Kina. Her er motstanden lengst utviklet, USA-imperialistene drevet lengst på defensiven og er i ferd med å tape. I kampen mot imperialismen er det derfor om å gjøre å mobilisere breiest mulig støtte i alle lag av folket for de indo-kinesiske folkenes frigjøringskamp.

Solkom og SUF(m-l) støtter betingelsesløst den kampen i Indo-Kina som blir ledet av FNL, PRR, Laos patriotiske front, FUNK og Kambodsjas Kongelige Regjering under ledelse av Sihanouk. På samme måte støtter vi DRV i deres forsvarskrig mot amerikansk aggresjon. Også i Norge er stillinga i kampen mot imperialismen svært god. Støtten til

de indo-kinesiske folkenes frigjøringskamp og forståelsen av USA-imperialismens aggressive natur er nådd ut i stadig breiere lag av befolkninga. Vennskapet mellom det vietnamsiske og det norske folket utvikler seg dag for dag, siste uttrykk for dette er Arbeiderpartiets ønske om å anerkjenne DRV. I den amerikanske imperialismen har det norske og det vietnamsiske folket en felles fiende. Det er av avgjørende betydning for oss og alle andre folk i verden at Indo-Kinas folk seirer over imperialistene.

Solkom og SUF(m-l) vil på denne bakgrunn intensivere sine anstrengelser i den anti-imperialistiske kampen til støtte for Vietnams folk. En hovedoppgave for vietnamarbeidet i tida framover må være å forene alle som kan forenes om Vietnamopinionens 10 krav til regjeringa.

For oppbygginga av solidaritetsarbeidet i Norge ser SUF(m-l) det som avgjørende at Solkoms organisasjonsform er enhetsfrontens, bygget på prinsippet om at alle aktivister har like rett til å ta del i utforminga av politikken, slik at ikke byråkratiske og partitaktiske hensyn hemmer solidaritetsarbeidet.

Med bakgrunn i denne grunnleggende enighet om innholdet i og organisasjonsformen for arbeidet for de indo-kinesiske folkenes frigjøringskamp vil sentralkomiteen i SUF(m-l):

- arbeide for å få sine medlemmer til å gå inn i lokale FNL-grupper, danne FNL-grupper, og ellers støtte Solkoms arbeid.
- gjennom sine presseorganer til enhver tid holde marxist-leninistene og de breie massene informert om Solkoms arbeid.
- arbeide aktivt blant massene for å styrke den anti-imperialistiske kampen og ytterligere styrke Solkoms massebasis.

vil landsstyret i Solidaritetskomiteen for Vietnam:

- fortløpende holde SK i SUF(m-l) orientert om planer og utvikling i solidaritetsarbeidet og ellers ta initiativet til felles aksjoner når situasjonen krever det.

LENGE LEVE DE INDO-KINESISKE FOLKENES FRIGJØRINGSKAMP!

BEKJEMP USA-IMPERIALISMEN!

Styrk den anti-imperialistiske kampen

Solkoms arbeidsoppgaver til høsten:

Den sentrale oppgava i solidaritetsarbeidet til høsten vil være mobilisering til V-uka. Denne vil bli lagt til oktober og forsøkt lagt samtidig som Stortinget behandler anerkjennelsen av Republikken Nord-Vietnam.

V-uke parolene vil være:

USA ut av Indo-Kina!

Anerkjenn DRV!

eller om anerkjennelsen allerede er et faktum:

Støtt FNL's 7 punkts forslag for fred!

Disse parolene har støtte og sympati fra størstedelen av folket. Målet må være å skape maksimal aksjonsenhet fra organisasjoner og enkeltpersoner bak disse parolene. Aksjonsenhet i form av demonstrasjoner, møter, innsamling til Frigjøringsfondet under V-uka.

For at virkelig store deler av folket skal bli nådd under V-uka, må aksjonsenheten bygges »bit for bit». Dvs. ved at alle Solkoms venner og sympatiserende organisasjoner trekkes med i forberedelsesarbeidet på et tidlig tidspunkt. Solkom har vedtatt fellesuttalelse, med foruten SUF(m-l) også SFU. En fellesuttalelse er under utarbeidelse med Fredskontoret. Det 10 punkts forslaget er som nevnt, vil også Unge Venstre, SF, KU og NKP tiltre. Muligens også AUF og Vietnambevegelsen og Senterungdommen. Disse

organisasjonene som tiltrer, eller har sett med sympati på Solkoms initiativ til å få brei enhet på 10 punkts forslaget, bør tidligst mulig trekkes med i forberedelsene til V-uka arrangementet. For eksempel ved at de blir innkalt og konstituerer en Vietnamuke komitee like etter sommerferien. I tida fram til V-uka jobbes det så med å komme i kontakt med alle tenkelige folk og organisasjoner som vil støtte parolegrunnlaget for V-uka.

Å trekke med bedriftsklubber og fagforeninger vil bli høyt prioritert. Disse kan trekkes med ved at de tiltrår arrangementet, vedtar støtteuttalelse, bevilger til Frigjøringsfondet, sprer »For Vietnam» blant arbeiderne, eller samler inn penger til FF.

På et seinere tidspunkt i V-uka forberedelsene bør en ta opp i aksjonsenheten for V-uka arr. at demonstrasjonen/møtet bør vedta en uttalelse til regjeringa om Indo-Kina. Her foreslår en så 10 punkts forslaget som en slik uttalelse. Gjennom politisk diskusjon i aksjonsenheten bør målet være å få flest mulig til å støtte mest mulig av de punktene som står i 10 punkts forslaget. En skal sjølsagt ikke bryte enheten sjøl om ikke alle kan støtte alt i forslaget.

Målet med V-uka er: Breiest mulig enhet på V-uka arrangementet og parolegrunnlaget.

Den nydemokratiske revolusjonen og kampen mot USA-imperialismen

I Indo-Kina kjemper folkene en seierrik kamp mot imperialistisk aggresjon og lokale quislinger. Folkenes kamp er organisert i folkefronter med et borgerlig-demokratisk program. I aksjonsprogrammet til den Provisoriske Revolusjonære Regjeringa i Sør-Vietnam som ble opprettet i juni 1969, kommer den borgerlig-demokratiske karakteren til uttrykk i avsnittet om dannelsen av en brei koalisjonsregjering i Sør-Vietnam etter at USA-imperialistene har forlatt landet: »I en bred nasjonal ånd for folkets og landets høyeste interesser er den Provisoriske Revolusjonære Regjeringa rede til å åpne forhandlinger med politiske krefter som representerer forskjellige politiske retninger i Sør-Vietnam som står for fred, uavhengighet og nøytralitet, inklusive de som av politiske grunner må bo utenlands, med sikte på å opprette en provisorisk koalisjonsregjering grunnlagt på prinsippene om likhet, demokrati og gjensidig respekt.»

Når det gjelder eiendomsretten og produksjonsforholda sier programmet: »Å beskytte eiendomsretten til produksjonsmidler og annen eiendom som tilhører borgerne i overensstemmelse med statens lover.» ... »Industrifolk og kjøpmenn skal nyte næringsfrihet og ha muligheter til å kjempe mot en hver tyngende konkurranse fra utenlandsk monopolkapital.»

Med andre ord: Det *umiddelbare* målet er en nasjonal og borgerlig-demokratisk revolusjon, og ikke en oppheving av den private eiendomsretten, styrting av den borgerlige staten og oppretting av proletariatets demokratiske diktatur, dvs. sosialismen.

Hvorfor er likevel den anti-imperialistiske kampen Indo-Kinas folk fører skritt på veien til sosialismen, og ikke styrking av kapitalismen? I januar 1940 analyserte Mao Tsetung den kinesiske revolusjonen som en del av verdens-revolusjonen i artikkelen »Om det nye demokratiet». Han beskriver først forandringene i det kinesiske føydalsamfunnet fra Opiumskrigen i 1840 og fram til revolusjonen i 1911. I denne perioden endrer Kina seg fra et føydalt samfunn til et halvkolonialt og halvføydalt samfunn. Han fastslår at revolusjonen i 1911 i fullt monn var borger-skapets revolusjon og ikke en proletarisk sosialistisk revolusjon, dvs. at den førte til en utvikling av kapitalismen i Kina.

Den første verdenskrigen og Oktober-revolusjonen i Russland endret imidlertid hele verdenssituasjonen og innebar en ny æra. Lin Piao peker i »Lenge leve seieren i folkekrigen» på at den sosialistiske revolusjonen i Kina på samme måte

»forårsaket en sterk forskyvning i verden og framskyndet den revolusjonære bevegelsen i folkene i alle land. Fra da av var den nasjonale frigjøringsbevegelsen i Asia, Afrika og Latin-Amerika trådt inn i en ny historisk etappe.»

I artikkelen fra 1940 viser Mao at en ny æra var inntrådt fordi første verdenskrig betydde et vendepunkt i kapitalismens utvikling. Den var en krig mellom imperialistiske makter som ikke kunne overleve uten stadig i større grad å støtte seg på utbytting av kolonier og halvkolonier. Samtidig ble 1/6 av verdens folk befridd fra kapitalismen og erklærte seg villig til å støtte frigjøringen av koloniveldet. I denne æra ville derfor en hver revolusjon i kolonier rette seg mot imperialismen, dvs. den internasjonale monopolkapitalen. Ut fra denne analysen slår Mao fast: »Skjønt en

Politisk diskusjon i enheten for å få vedtatt flest mulig av de 10 punktene i uttalelse fra V-uka til regjeringa.

Alle FNL-aktivister vil sjølsagt under V-uka opptre sjølstendig ved å selge »For Vietnam», spre Solkoms løpeseddel og annet materiell. På den måten vil V-ukeaksjonsenheten også tjene oppgava med å rekruttere til fronten.

FØLG SK'S OPPFORDRING — STØTT DEN LOKALE FNL-GRUPPA!

SK's 6. plenum fastslo: »Nå er det også viktig å være klar til å oppfylle våre forpliktelser overfor de indo-kinesiske folkene dersom USA-imperialistene utvider krigen igjen. Lag og grupper må holde høy kampberedskap og i så stor grad som mulig delta i anti-imperialistisk arbeid. De grunnplansenhetene som er kommet et stykke i korrigeringa, bør spesielt undersøke muligheten for å styrke arbeidet for den anti-imperialistiske fronten lokalt — sette av et par dyktige kamerater til å hjelpe den, støtte den i rekrutteringa osv.»

Noen enheter som har tatt alvorlig på denne anvisninga og begynt systematisk å arbeide i lokale FNL-grupper, har nådd store resultater, spesielt har dette vist seg i siste V-uka. Men mange har hverken undersøkt eller diskutert muligheten for å ta et initiativ i solidaritetsarbeidet. Noen har fulgt anvisninga mekanisk og overlatt FNL-gruppa til en eller to kamerater som har jobba for seg sjøl, og isolert fra resten av ml-enheten. Prinsippet for arbeidet her må være som andre steder, kollektiv ledelse og personlig ansvar, dvs. at sjøl om det er noen som får hovedansvaret for dette arbeidet, må hele enheten diskutere og streke opp allmenne retningslinjer og kontrollere at de blir fulgt.

Med de oppgavene som Solkom har satt seg for høstens arbeid, vil mulighetene for å bygge opp lokale FNL-grupper som rekrutterer fra breie lag av folket være større enn noen gang.

SK's anvisning fra 6. plenum står framleis ved makt, og lag og grupper som er kommet et stykke i korrigeringa, bør straks undersøke og diskutere muligheten for å støtte opp om det arbeidet Solkom har streka opp for høsten.

DEBATT

»ETT DELER SEG I TO»

SK behandla i sitt kommunike fra 6. plenum igjen hovedmotsigelsen i forbundet: »SK gjennomgikk på ny hovedmotsigelsen i forbundet – mellom den proletariske og den borgerlige veien i ideologi, politikk og arbeidsstil. I motsigelsen mellom den forholdsvis bra masselinja og ulike sektoreriske feil er *byråkratismen* fortsatt brennpunktet, sjøl om det er vunnet framgang i kampen mot den. Det finnes en tendens til at der byråkratismen ikke er blitt bekjempet med framgang, slår den over i en *borgerlig høyrelinje i politikken* som blir satt opp mot forbundets riktige linje. – Hovedsida i forbundets utvikling er fortsatt bra.»

Vi ser at SK holder fast på dialektikkens grunnlov, »ett deler seg i to», og vi ser at SK holder fast på at hovedmotsigelsen er motsigelsen mellom de to klassene og de to veiene. Begge sider finnes i alle kadre, alle lag, i alt arbeid forbundet driver med. Det er kampen mellom de to sidene i denne motsigelsen som driver utviklinga i forbundet videre.

Formann Mao lærer oss at »under visse forutsetninger vil hver av de to motsatte sidene i en motsigelse som følge av kampen mellom dem uunngåelig forvandles til sin tidligere motsetning. Det er forutsetningene som her er det vesentlige. Under de gitte forutsetningene vil ingen av de to sidene

av en motsigelse kunne forvandles til sin motsetning.» (Om motsigelsen)

Dette er viktig. SK peker på at visse steder har byråkratismen slått over i ei borgerlig høyrelinje som blir satt opp mot forbundets riktige linje. På slike steder er det slik at de borgerlige byråkratiske feila ikke blir vendt om til ei bra masselinje, men i stedet styrker seg sjøl og vinner innpass i sjølve linja, politikken. Vi ser at dette er under *bestemte forutsetninger*, nemlig når kampen mot feila ikke blir ført med framgang. Under andre forutsetninger, der kampen mot feila blir ført på en riktig måte, er byråkratismen på tilbakegang, masselinja i arbeidet er styrket og resultatet av dette er framgang i massearbeidet.

»'Ett deler seg i to', det er dette som er dialektikkens kjerne», skriver våre kinesiske kamerater i Kina i dag, nr. 6/71, s. 21. »Ved at vi utnytter det livssyn og den metode at 'ett deler seg i to' til å erkjenne, avdekke og analysere motsigelser og kjemper dristig og godt, kan vi 'framskynde tingenes forandring og nå revolusjonens mål'.»

Det er altså ikke nok å *skjonne* at »ett deler seg i to», at hovedmotsigelsen mellom de to veiene finnes i alt og slå seg til ro med det. Vi må vite å *utnytte* dette livssynet og denne metoden, gå aktivt inn for å *erkjenne, avdekke og analysere*

slik revolusjon i et koloniale eller halvkoloniale land i sin sosiale karakter er borgerlig-demokratisk i sin første fase, og skjønt dens objektive mål er å bane vei for utvikling av kapitalismen, er den ikke lenger en revolusjon av den gamle typen som under borgerskapets ledelse har som mål å etablere et kapitalistisk samfunn og en stat under borgerskapets diktatur. Den hører til en ny type revolusjon som under proletariatets ledelse har som første mål å etablere et ny-demokratisk samfunn og en stat under felles herredømme av alle revolusjonære klasser. Slik tjener faktisk denne revolusjonen til å bane veien videre for utvikling av sosialismen. I løpet av denne utviklinga vil det være flere mindre faser på grunn av endringer på fiendens side og innenfor rekkene av revolusjonære allierte, men den fundamentale karakteren av revolusjonen vil forbli uendra.»

PRR og FNL i Sør-Vietnam, FUNK i Kambodsja og Laos Patriotiske Front fører en folkekrig mot USA-imperialismen, og de blir støttet av Folkerepublikken Kina og Folkets Albania, av progressive organisasjoner og grupper over hele verden. Derfor er kampen tross dens borgerlig-demokratiske karakter en revolusjon av en ny demokratisk type og steg på veien mot verdensrevolusjonen og sosialismen.

Dette synet på den ny-demokratiske revolusjonen skiller marxist-leninistene fra trotskister og andre »venstre»-opportunistene som under ly av prat om proletarisk internasjonalisme og arbeiderklassens ledelse av den anti-imperialistiske kampen opptrer som forrædere og faller den anti-imperialistiske kampen i ryggen.

I »Lenge leve seieren i folkekrigen» oppsummerer Lin Piao den kinesiske revolusjonen: »Erfaringene fra den kinesiske revolusjonen viser at den nasjonaldemokratiske revolusjonen bare kan gjennomføres i en langvarig og hard kamp. I denne etappen er det imperialismen og dens lakeier som er

hovedfienden. I kampen mot imperialismen og dens lakeier er det nødvendig å samle alle anti-imperialistiske krefter, innbefattet det nasjonale borgerskapet og alle patriotiske mennesker. Alle de patriotiske menneskene fra borgerskapet og andre utbytterklasser som slutter seg til kampen mot imperialismen spiller en progressiv historisk rolle. De blir ikke tålt av imperialistene, men hilses velkommen av proletariatet.»

Det er meget skadelig å forveksle de to etappene, den nasjonaldemokratiske og den sosialistiske revolusjonen. Kamerat Mao har kritisert den feilaktige tanken å »fullføre begge to med ett slag», og han har påvist at denne utopiske tanken bare svekker kampen mot imperialismen og alle dens lakeier, det som er den mest brennbare oppgaven i denne etappen. De Kuomintang-reaksjonære og deres trotskistiske leiesvenner forvekslet under motstandskrigen bevisst disse to etappene av den kinesiske revolusjonen og forkynte »teorien om en eneste revolusjon» og preket såkalt »sosialisme» uten noe kommunistisk parti. Med denne meningsløse teorien ville de prøve å oppsluke det kommunistiske parti, slå strek over enhver revolusjon og hindre den nasjonaldemokratiske revolusjons frammarsj, og de brukte den også som et påskudd for sin ikke-motstandspolitikk og sin kapitulasjon for imperialismen. Denne reaksjonære teorien er for lenge siden blitt gravlagt av den kinesiske revolusjonens historie.

I det anti-imperialistiske solidaritetsarbeidet står Baudeklikken i Sverige for en slik trotskistisk linje, da de mener at DFFG (FNL-gruppene i Sverige) skal innføre parolen »leve den proletariske internasjonalismen» på sitt program. Ledelsen i DFFG har ved demokratisk diskusjon innad i fronten isolert og kasta ut disse likvidatorene som sier at deres mål er å gjøre DFFG sosialistisk, mens de i realiteten opptrer som forrædere både i den anti-imperialistiske kampen og i kampen for sosialismen såvel i Indo-Kina som i Sverige.

Styrk salget av m-l-litteratur

Laget vårt har på mange måter hatt gjennombrudd på salg av ml-litteratur. Vi skjønnte at det var nødvendig med grundig politisk skolering, ikke bare på medlemsmøter og studiesirkler, men også gjennom sjølskolering. Bare på den måten ville vi greie å stille oss i spissen for kampen og lede utviklingen. Eksempler fra vårt arbeid viser at kamerater kan støtte seg på praktiske erfaringer en viss tid, men plutselig faller de helt igjennom. De greier ikke løse de nye motsigelsene som utvikler seg, de tar enten kampen opp eller degenererer. Eller som Mao Tsetung sier: »personer med erfaringer fra det praktiske arbeidet må drive teoretiske studier og arbeide grundig med bøker, for bare på den måten kan de systematisere og syntetisere sine erfaringer, og heve dem opp til et teoretisk nivå. Bare da vil de kunne hindre at de feilaktig tar sine egne begrensede erfaringer for allmenne sannheter, bare da vil de kunne hindre at de gjør feil av empiristisk karakter.»

Men det er ikke tilstrekkelig å holde den politiske skoleringa innafor sine egne rekker. Ml-litteratur er ikke bare for toppkadre. Vi må bruke trykkinga av ml-hefter på langt flere måter. Rundt om fins det folk som har spesielle

problemer med enkelte sider ved vår politikk, mange har spesielle interesser som de har lyst til å studere grundigere. Hvorfor skal ikke disse få utbytte av de kildene f. eks. Oktober sitter inne med? I den daglige kampen, i klassen, på arbeidsplassen, i vennekretsen osv. møter vi hele tida nye problemstillinger vi må besvare. Hvordan skulle det gå hvis vi bestandig måtte svare: »Det der har vi ikke hatt på studiesirkel ennå, men vent noen år så kanskje jeg kan svare deg.» Kamerater skjønner at sånt nytter ikke.

I vårt lag har vi også hatt tendenser til dårlig innstilling til lesning og spredning av litteratur. En del undervurderte folks interesse for vårt materiell. Dette ga seg utslag i uttalelser som: Folk har ikke penger. Vi gjør jo ikke annet enn å dytte på andre vårt materiell, de blir lei av oss. Vi kan ikke bestille 30 eks. av Hetsen mot SUF(m-l), bare 10 osv. Andre jamra seg over dårlig tid, masse praktisk arbeid, trøtthet osv. De hadde absolutt ikke anledning til sjølskolering. Hvordan skal vi møte slike argumenter? Sjølsagt skal vi ikke presse folk til å kjøpe, sjølsagt skal bestillingene være realistiske, men det er opp til oss *sjøl* å forandre og

motsigelser, finne ut hvordan de *konkret* kommer til syne i hver enkelt kader, i hver enhet og i alt arbeid *til enhver tid*, og *kjempe dristig og godt* mot de borgerlige feila. Dette er forutsetninga for at dårlige ting skal vendes til gode ting og den proletariske veien skal vinne framgang.

»Revolusjonære partier og revolusjonære folk kan bare herdes, modnes og bli sikre på seieren ved at de stadig oppdras ved hjelp av positive og negative eksempler og ved hjelp av sammenlikninger og kontraster.» (Mao)

Her følger et positivt eksempel fra et ganske nytt lag. Eksemplet viser at riktig bruk av prinsippet »ett deler seg i to» fører til rask framgang i kampen mot borgerlige feil, og at denne framgangen raskt viser seg i store resultater i massearbeidet. Det viser også at en ikke må betrakte kampen som avslutta etter at en har vunnet ett slag, men at en må holde fast på prinsippet om motsigelsens allmenngyldighet, stadig være årvåken, stadig utnytte denne erkjennelsen, analysere *utviklinga* av motsigelsene og fortsette kampen.

»Lederen av laget vårt var blitt kadervurdert, og vi fant ut at hovedmotsigelsen i ham gikk mellom borgerlig og proletær tenkning og derfor førte til motsigelsen mellom borgerlig og proletær arbeidsstil. Konkret ga den seg utslag i byråkratiske feil: Tendenser til å gjøre alt sjøl og ikke stole på at de andre kameratene kunne gjøre en god jobb. I løpet av kadervurderinga fant vi ut at lederen i privatlivet (på arbeidsplassen og i hjemmet) hadde slike tendenser som vi hittil hadde sett på som særegne. Men på grunn av at vi hadde studert »Om motsigelsen» visste vi at det særegne er et uttrykk for det allmenne, og det satte oss på sporet etter hovedmotsigelsen.

Motsigelsene i laget artet seg slik: Det var stor vilje til å gjøre noe, men fordi medlemmene i laget ikke ble pålagt arbeidsoppgaver av lederen karakter, ble det ikke gjort noe særlig mer arbeid enn det lederen kunne prestere. Når sympatisør- og EEC-arbeidet ble for stort til at lederen kunne overkomme alt sammen, ville det ha ført til — hvis det ikke hadde vært for korrigeringskampanjen — at arbeidet hadde gått i stå. Vi skjønnte at for å komme videre måtte vi løse denne motsigelsen som var hovedmotsigelsen i laget.

Vi satte derfor opp en plan for desentralisering av arbeidsoppgavene. 3 av medlemmene ble trukket med i ledelsen og forberedelsene til studiene i grunnsirkelen.

Alle lagsmedlemmene fikk i oppgave å selge et bestemt antall Klassekampen. 4 av medlemmene fikk i oppgave å mobilisere til EEC-sirkel og selge materiell. To av medlemmene er henholdsvis 14 og 15 år og de har fått i oppgave å organisere skolefraksjon. For disses vedkommende har korrigeringskampanjen ennå ikke brakt konkrete resultater, men motiveringen for å gjøre noe er i alle fall blitt styrket. For resten av lagets vedkommende har resultatet blitt at vi har klart å organisere 2 studiesirkler om EEC og dyrtid. Lagets arbeidsområde har vokst betraktelig. Vi har skaffet oss mange sympatisører og har lagt et godt grunnlag for en ny grunnsirkel. Vi har utvida salget av Klassekampen fra 3 til 40. Alle i gruppa deltar i salget. Vi har tegnet 12 medlemmer til Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid og skal nå intensivere medlems-tegninga, foruten at vi har kapasitet til en tredje studiesirkel på EEC og dyrtid.

Et av medlemmene hadde vansker med å komme på studiemøtene fordi han skulle bygge. Det problemet løste vi ved at vi hjalp ham med å støpe grunnmuren, slik at han fikk tid til å komme på møtet neste kveld.

Hovedmotsigelsen i laget har nå skifta karakter, fra å være motsigelsen »vilje til å gjøre noe/mangel på arbeidsoppgaver» til motsigelsen »mange arbeidsoppgaver/dårlig arbeidsstil, liberalisme». Feila gir seg uttrykk i subjektivismen i bedømmelsen av hvem som kunne tenke seg å støtte oss i kampen mot EEC og dyrtid. Eks.: »Han er helt umulig politisk, så han gidder jeg ikke spørre.» Eller: »Det er best å være forsiktig med ham, så vi ikke virker provoserende.» Dette har ført til at disse folka ikke er blitt spurt om å støtte oss, og derfor har de heller iningen mulighet til det.

Den nye motsigelsen er i utvikling, og det er vanskelig å si helt konkret om korrigeringa har ført til løsning på problemet så lenge vi ikke kan kontrollere alle resultatene. Men de resultatene som foreligger, har vist at korrigeringa var riktig.»

Kommentar:

Dette laget hadde 2 medlemmer ved juletider. Ved utgangen av mai var det 6 medlemmer pluss de to skoleelevene. Den siste måneden har laget rekruttert enda 2 nye medlemmer som et resultat av videre korrigering og kamp.

→
 heve det realistiske og få stadig flere til å lese vårt materiell. Det trengs grundige politiske diskusjoner, det trengs grundige undersøkelser om behovet ut fra innstillinga; det nytter å forandre folk. Det trengs skikkelig planlegging på hvordan salget skal legges opp.

Vi skal både være et middel og et mål for revolusjonen. Disse to sidene er avhengig av hverandre. Forfaller det ene, så forfaller det andre. Greier vi ikke stadig å revolusjonere oss, kan vi heller ikke nå målet. Derfor skulle den politiske skoleringa være en del av kampen, og ikke bare en luksus vi kan kose oss med i sommerferien. Den skal tjene det praktiske arbeidet og omvendt.

Sjølskoleringa bør være et *kollektivt ansvar*, alle må gi kamerater råd om hva det er viktig for vedkommende å sette seg grundigere inn i. Studiene bør *prioriteres*; vi feier ikke over 20 bøker på ei uke som ikke har noen tilknytning til kampen, men *studerer* kanskje ett hefte sånn at vi kan gripe innholdet og anvende det på en levende måte. Skoleringa må *planlegges* i samband med resten av aktivi-

teten, den er en naturlig og nødvendig del av kampen, og ikke en eiendom for de utvalgte.

Etter at vi hadde diskutert kameratenes innstilling og problemer, greide vi mye lettere å løse arbeidsmetodene. Resultatet ble at vi ikke solgte 10, ikke 30, men 50 eks. av Hetsen mot SUF(m-l) på en måned. Det samme skjedde med flere av de andre heftene. Hver kamerat gjorde overslag over interesserte, hørte med seg litteratur overalt, diskuterte nødvendigheten av studier med andre, propaganderte for heftene våre, motiverte folk til å kjøpe og lesning, tok opp diskusjon om innholdet seinere. Prop/agit-lederen hadde ansvaret for at salget ble oppsummert, at vi kunne utvikle nye metoder for salg, og at det praktiske arbeidet var i orden. F. eks. hvordan er det i din egen klasse? Er det ikke skolekamerater som interesserer seg for vår politikk, kan ikke mange av våre hefter benyttes i historieundervisningen osv.? Vi må stadig utvikle nye former for distribusjon av ml-litteraturen.

På denne måten har vi både heva vårt eget politiske nivå, og på en bedre måte gjort våre ideer til massenes.